

Františkovo slovo

č.182

Papež: Láska svým vzkříšením ukázala, že je mocnější než smrt

Papež: Víru je třeba očišťovat

Repatriace ostatků kardinála Berana ve Vatikánu silně a pozitivně rezonuje

Globalizace volá po dekonstrukci základů existence

Kardinál Bagnasco: Jedině návrat Boha na první místo může ubránit Evropu a lidkost

Plačící chlapec v papežově náručí: Je můj táta v nebi?

Zákaz vstupu do kostelů a náboženské výchovy pro nezletilé

Křest - znamení křesťanské víry

Papež: Není možné evangelizovat teroreticky, nýbrž »od těla k tělu«

Svatý otec k benediktinským opatům: Vaše kláštery jsou duchovní oázy

Papež ve městě Molfetta: Po mši už se nežije pro sebe, nýbrž pro druhé

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Láska svým vzkříšením ukázala, že je mocnější než smrt

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se podle odhadu pravidelně podávaného Vatikánskou stráží shromáždilo dnes před polednem asi 30 tisíc lidí, aby si vyslechli papežovu promluvu pronášenou z okna Apoštolského paláce.

Více než polovina přítomných se však jako obvykle nedostala dovnitř, ba ani na přilehlé náměstí Pia XII., a musela zůstat na konci ulice Via della Conciliazione. Dochází k tomu prakticky každou neděli, poněvadž policejní kontrola končí, jakmile se papež objeví v okně, a nikdo další nebývá vpuštěn. Kdo se tedy chce v neděli účastnit poledního papežova vystoupení na Svatopetrském náměstí, ať raději přichází s půlhodiným předstihem.

Petrův nástupce přítomným mimo jiné řekl:

„Ježíšův důraz na realitu Zmrtvýchvstání osvětluje křesťanské pojetí těla. Tělo není zábranou či vězením duše. Tělo je stvořeno Bohem, a člověk není kompletní, pokud není jednotou těla i duše. Ježíš, který přemohl smrt a vstal z mrtvých, nám umožňuje osvojit si pozitivní pojetí vlastního těla. Může se stát příležitostí či nástrojem hříchu, avšak hřích není zapříčiněn tělem, nýbrž naší morální slabostí. Tělo je nádherný Boží dar, který je spolu s duší určen k plnému vyjádření Božího obrazu a podoby. Proto jsme povoláni mít velkou úctu a péči o tělo své či druhých.

Každá urážka či zranění nebo násilí na těle našeho bližního je hanobení Boha Stvořitele! Myslím zejména na děti, ženy a staré lidi, s jejichž tělem je nakládáno špatně. V těle těchto lidí nacházíme Kristovo tělo. Krista zraněného, zneváženého, očerněného, poníženého a bičovaného. Ježíš nás učil lásce. Lásce, která svým Vzkříšením, ukázala, že je mocnější než hřích a smrt, a chce vysvobodit všechny, kteří na svém těle nesou různá otroctví naší doby.“

PLNÉ ZNĚNÍ papežovy PROMLUVY před *Regina caeli* je [ZDE](#)

Po hlavní promluvě papež nejprve obrátil pozornost k nedělní beatifikaci na Madagaskaru:

„Drazí bratři a sestry, dnes bude ve Vohipeno na Madagaskaru blahořečen mučedník Lucien Botovasoa, otec rodiny, který dosvědčil Krista důsledně až k heroickému daru svého života. Byl uvězněn a zavražděn, protože projevil svoji vůli zůstat věrný Pánu a církvi, a je nám příkladem čínorodé lásky a statečnosti ve víře.“

Potom se Svatý otec vyjádřil k nynější mezinárodní situaci:

„Jsem hluboce znepokojen aktuální světovou situací, kdy se navzdory dostupným nástrojům mezinárodního společenství těžko dojednává společný postup ve prospěch míru v Sýrii a dalších regionech světa. Modlím se ustavičně za mír, všechny lidi dobré vůle vybízím, aby tak nadále činili také, a opět apeluji na všechny zodpovědné politiky, aby převážily spravedlnost a mír.“

Potom papež František připojil zmínku o vraždě tří lidí, unesených koncem března na hranicích mezi Ekvádorem a Kolumbií, ujistil o svých modlitbách a vybídl k mírumilovnosti a jednotě mezi oběma latinskoamerickými zeměmi.

Dále Svatý otec poukázal na situaci lidí, kteří se ocitli ve vážné zdravotní situaci na hranici života a smrti:

„Svěřuji vaší modlitbě Vicenta Lamberta ve Francii, maličkého Alfie Evanse v Anglii a další lidi, kteří v různých zemích dlouhodobě trpí vážnou chorobou a lékařská péče dbá o jejich primární potřeby. Jsou to choulostivé, velice bolestné a komplikované situace. Modleme se, aby každý nemocný byl ve svojí důstojnosti vždycky respektován a byla mu poskytována lékařská péče adekvátní jeho stavu za svorné pomoci rodinných příslušníků, lékařů a dalších zdravotníků a s velkou úctou k životu.“

Po velikonoční mariánské modlitbě *Regina caeli* papež všem požehnal.

Papež: Víru je třeba očišťovat

Vatikán. „Následuji Ježíše ze zistnosti nebo z víry?“ – k položení této otázky vybídl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Varoval před touhou, která chce Ježíše kvůli něčemu, a zdůraznil, že je třeba hledat Pána vírou, nasloucháním Jeho slovu.

Petrův nástupce si vzal podnět z dnešního evangelia (*Jan 6,22-29*), které podává, jak po zázračném rozmnožení chlebů a ryb zástup hledal Ježíše, aby Jej provolal králem. Ježíš jim však odpověděl: »Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů« (v.26). „Na jedné straně – komentoval papež – chtěli slyšet Jeho Slovo, které jim pronikalo do srdce, ale na druhé straně je vedla také určitá zistnost. Ježím jim proto vytknul malou víru.

Takový postoj se snadno může obrátit ve svůj opak – podotkl papež – jako tomu bylo v gerazenském kraji, kde místní obyvatelé po zázračném uzdravení posedlého a utopení stáda vepřů, požádali Ježíše, aby od nich odešel, protože Jeho přítomnost pokládali za ohrožení svých zisků.

Jiný postoj ukazuje první liturgické čtení ze Skutků apoštolů (*Sk 6,8-15*), kde »Štěpán, plný milosti a pravdy« mluvil tak, že nikdo »nemohl obstát před jeho moudrostí a Duchem«.

„Následoval Ježíše, aniž by přepočítával důsledky: to je pro mne výhodné, to je nevýhodné... Nebyl zainteresován. Miloval a bezpečně následoval Ježíše. A tak dosáhnul cíle. Nastražili na něho past z pomluv, chopili se ho a ukamenovali. Vydal však svědectví Ježíšovi.“

Jak zástup z evangelia, tak Štěpán, následovali Ježíše – pokračoval papež. Každý svým způsobem: jedni trochu zistně a druhý obětováním života. Proto je třeba oživovat si paměť, abychom se mohli tázat, co pro mě učinil Ježíš a co mohu já učinit pro Něho.

„A najdeme spoustu velkých věcí, které nám Ježíš daroval zdarma, protože má rád každého z nás. Když spatřím, co pro mne Ježíš učinil, položím si otázku: Co učiním já pro Ježíše? Těmito dvěma otázkami dokážeme svoji víru oprostít z každé zistnosti. Když spatřím všechno, co mi Ježíš daroval, projeví se velkodušnost srdce, a řeknu: Ano, Pane, dám všechno. Už nechci chybovat a hřešit. A můj život se změní. Nastoupí cestu obrácení z lásky. Dal jsi mi tolik lásky, také já tě budu milovat.“

Víru je proto třeba očišťovat, řekl dále papež.

„Je to krásný test toho, jak následujeme Ježíše: zistně nebo nezištně? Oživme si paměť a položme si dvě otázky: Co učinil Ježíš z lásky pro mne, v mém životě? A až si vzpomenu, zeptám se, jak na tuto lásku odpovím. A tak se nám podaří očistit naši víru z každé zistnosti. Pán ať nám pomáhá ubírat se touto cestou.“

Kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

16.4.2018

Repatriace ostatků kardinála Berana ve Vatikánu silně a pozitivně rezonuje

Vatikán. Papež František dnes přijal velvyslance České republiky při Svatém stolci Pavla Vošalíka (*foto*) na osobní audienci, aby se s ním rozloučil u příležitosti zakončení jeho desetileté mise ve Vatikánu. Svoji návštěvu v Apoštolském paláci přiblížil český diplomat posluchačům Vatikánského rozhlasu:

„Ještě než jsem byl uveden k papeži mluvil jsem s prefektem Papežského domu, mons. Gänsweinem, který se vrátil k mojí nedávné návštěvě u emeritního papeže a k návštěvě Benedikta XVI. v Čechách. Jeho Svatost, kdykoli jsme se viděli, na tuto cestu intenzivně vzpomíná, a dnes to mons. Gänswein znovu potvrdil, když zopakoval, že byla pro Benedikta XVI. mimořádná, nebyla pro něho jen jednou z dlouhé řady jiných, ale opravdu si ji velmi užil. Zaujalo mě, že o tomto mém setkání, kde jsem byl s Benediktem XVI. o samotě, začal nyní sám mluvit. Jsem opravdu přesvědčen, že tato návštěva byla mimořádně důležitá pro znovu objevení toho, jak je možné komunikovat s většinovou společností a církví, a přinesla nový impuls.“

Následovala schůzka s papežem Františkem, který zmínil moji poměrně dlouhou zdejší službu a poděkoval mi za ni. Mluvil jsem o tom, že bychom rádi papeže Františka v Čechách uvítali. Řekl mi, že ví o krásách naší země, zejména Prahy. Evidentně mu není úplně neznámá, byť zprostředkovaně, a rád by Čechy rád navštívil. Dotknuli jsme se také situace v Evropě, která je sice složitá, ale nikoli taková, že by měla vyvolávat nějaký strach či znepokojení. Nicméně, je třeba věnovat pozornost nebezpečným tendencím, které se v Evropě objevují.

Logicky jsme pak došli k blížící se repatriaci ostatků kardinála Berana a papež František řekl, že jde o mimořádně velkou a statečnou osobnost a to nejen v rámci katolické církve, ale z hlediska obecných hodnot, které Josef Beran představuje, jako lojalita, oddanost hodnotám, ochota obětovat své vlastní zájmy v boji za svobodu ostatních. To co mne zaujalo během té dnešní návštěvy byla skutečnost, že papež František i arcibiskup Gänswein považovali za potřebné mluvit o tomto tématu. Je zjevné, že repatriace ostatků je něco, co velmi silně a velmi pozitivně rezonuje u Svatého stolce. Možná i více než si připouštíme i my, jaký význam ta událost může mít a jaký je jí přikládán, a to nikoli z hlediska pouhé piety či splnění poslední vůle kardinála Berana, jakkoli by to samo o sobě byl dostatečně silný důvod, nýbrž z důvodu výrazné symboliky a připomenutí toho, o čem byla řeč výše, o duchovních hodnotách, statečnosti a přinesením vlastních obětí čelit obecnému zlu, které ohrožuje nejen danou osobu, ale může ohrožovat široké spektrum obyvatel. Mohu tedy říci, že kromě osobního rozhovoru a vzpomínání s papežem Františkem na roky, které jsem zde prožil, byl z tohoto dnešního dopoledne pro mne nejsilnější právě ten zřetelný zájem o převoz ostatků kardinála Berana a význam, který je tomu zde přikládán."

Říká velvyslanec České republiky při Svatém stolci, **Pavel Vošalík**.

16.4.2018

Globalizace volá po dekonstrukci základů existence

Závěrečné prohlášení semináře CCEE-SECAM

Afričtí a evropští biskupové vydali na závěr svého setkání ve Fatimě společné prohlášení. Poukazují v něm na dvojí tvář globalizace a na rozhodující roli vztahu člověka k Bohu v dnešní společnosti.

Globalizace zasahující dnes všechny sféry života jednotlivce i společnosti je dynamický a nejednoznačný proces. Na jedné straně nabízí solidaritu mezi národy a lidmi, může sloužit spravedlnosti a míru a pomáhat sdílení duchovního a materiálního bohatství, šířit vznešené a konstruktivní ideje a hodnoty. Na druhé straně globalizace „poznámenaná hříchem, jak dnes často vystupuje, tíhne k prohlubování rozdílů mezi bohatými a chudými, mocnými a slabými; posiluje boj o moc, o růst zisku a hedonismus. Se svým voláním po dekonstrukci základů existence ničí dědictví vysoké kultury, spirituality a lidské důstojnosti, jako je nepodmíněné právo na život (potrat, eutanázie, eugenetika...). V některých oblastech světa dochází k projevům jakési iracionální post-modernity, vedoucí dokonce k animalizaci člověka a humanizaci zvířete," píší ve společné analýze současti evropští a afričtí biskupové.

Za této situace vyvstává základní role náboženství, totiž uctívání Boha, ve kterém člověk vstupuje do vztahu k Počátku konci dějin a celého vesmíru. Právě v tomto vztahu člověk nachází poslední smysl své pozemské cesty, jejíž vyústěním není „rozplynout se“, nýbrž Završení a Plnost. V uctívání Boha zároveň člověk nachází morální směr, cestu k životu v Dobru, a tedy také k dobrému životu, čteme v prohlášení biskupů.

Na druhé straně afričtí a evropští biskupové varují před destruktivním charakterem některých ideologií, jako je pansexualismus a gender, které ohrožují institut manželství a rodiny. Důsledkem těchto názorů se společnost stále více atomizuje a nedostatek trvalých vztahů odsuzuje mnoho lidí k osamělosti. První obětí těchto zhoubných teorií jsou mladí lidé, proto biskupové zmiňují svá velká očekávání spojená s příští synodou. Negativní aspekty globalizace vyžadují aktivní a odvážnou bdělost kněží, zasvěcených osob, laiků a všech věřících a lidí dobré vůle, zdůrazňují dále biskupové.

Za svůj vlastní úkol, „jakožto biskupové a nástupci apoštolů“, považují afričtí a evropští biskupové shromáždění ve Fatimě především důraznou podporu rodiny a její výchovné role, a to jak

prostřednictvím osobních kontaktů, tak skrze dobré užívání sdělovacích prostředků. Jak podotýkají, nezapomínají přitom na obranu chudých, nemocných, marginalizovaných a slabých, která – dodávají – není fakultativní, nýbrž je imperativem.

Kardinál Bagnasco: Jedině návrat Boha na první místo může ubránit Evropu a lidskost

Fatima. Evropa zapomíná na tři pahorky, na nichž vyrostla: Sinaj, athénský Areopág a Golgotu. Smysl pro transcendenci v člověku dusí sekularismus absolutizující hospodářství a politika. Evropan dneška je vykořeněný a osamocený, a proto také náchylný nechat se manipulovat – říká předseda Rady Konference evropských episkopátů (CCEE) kardinál Bagnasco.

Pokud se církev vzdálí Kristu, lidé se vzdálí Církvi. Jedině skrze hlásání Krista můžeme pomoci člověku a současné Evropě. Mezi všemi pastoračními výzvami je víra nejdůležitější – zdůraznil na společném zasedání evropských a afrických biskupů ve Fatimě kardinál Bagnasco. V dramatické promluvě mluvil o epochálním úkolu, před kterým stojí křesťané tváří tvář triumfu sekularizace a všeobecně slábnoucí víry.

„Evropa zapomíná na tři pahorky, na nichž byla vybudována: Sinaj, athénský areopág a Golgotu. Důsledkem toho je zploštělá vize člověka. Má žít, jako by Bůh nebyl. Aby se v něm přehlušil pocit transcendence, absolutizuje se ekonomika a politika. Ty však nemohou naplnit prázdnotu lidského srdce, dokáží je však svádět a klamat. Dnešnímu Evropanovi se zdá, že je svobodný, protože se ode všeho odřízl a není ničím vázán. Ve skutečnosti je ale vykořeněný a osamocený, a díky tomu snadno manipulovatelný.“

Kardinál Bagnasco zdůraznil, že církev nemůže být lhostejná k rozkladu člověka v Evropě. Její poslání je hlásat Krista, vracet Boha na první místo. Jedině tímto způsobem lze ubránit Evropu a zachránit lidství. Není důležité, jak početné jsou křesťanské komunity, důležité je, aby byly věrné Ježíši. Jeho otázku, zda najde Syn člověka víru na zemi, je nutné brát vážně.

Janovský arcibiskup, který byl donedávna také předsedou italského episkopátu, varoval před sekularismem vystupujícím jako nová zaslíbená země, zlatá epocha, v níž všichni jsou moderní, svobodní a spokojení. Dnes však už vidíme jeho důsledky a můžeme se přesvědčit, jak velice je nelidský. V tomto kontextu se dávná evangelia jeví jako skutečná novost, po níž touží a jakou očekává lidské srdce. Křesťané proto nesmějí ztrácet důvěru. Skutečnou novostí je víra a křesťanské společenství, které žije Bohem - zdůraznil ve Fatimě kardinál Bagnasco.

Pláčící chlapec v papežově náručí: Je můj táta v nebi?

Vatikán. Ježíš dokáže proměnit i nejhoršího z lidí a učinit z něho evangelizátora, apoštola a světce. Papež František o tom mluvil během návštěvy římské farnosti sv. Pavla od Kříže, kde strávil nedělní odpoledne (15.4).

Návštěva plná spontánních gest začala setkáním s dětmi, které se Františka ptaly na jeho oblíbený úryvek z evangelia, zda jsou nepokřtění také Božími dětmi, nebo na to, co cítil, když byl zvolen papežem. Svatý otec se ochotně nechal vtáhnout do dialogu. Přiznal, že jeho oblíbeným evangelijním úryvkem je scéna povolání celníka Matouše, a poprosil děti, aby si ji nechali po návratu domů přečíst od rodičů. „Líbí se mi tenhle fragment, protože na tomto příběhu je vidět Ježíšova síla, s níž mění naše srdce. Matouš byl jedním z nejhorších lidí a Ježíš ho dokázal změnit,“ řekl papež. A dodal: „Možná znáte lidi, kteří říkají: nedokážu se změnit, nikdy ze mě nebude dobrý člověk. Tak to ale není. Ježíš je schopen proměnit i nejhoršího z lidí a učinit ho evangelizátorem, apoštolem a světcem“.

František dětem také vysvětlil, že všichni lidé, bez ohledu na to, zda jsou pokřtění či nikoli, jsou Božími dětmi. V žertu dodal, že Boží děti jsou dokonce i mafiáni, kteří se bohužel chovají tak, jako by byli spíše dětmi ďábla. Bůh nám dává svědomí, abychom uměli rozlišit, co je dobré a co zlé, pokračoval: „Při křtu Duch svatý posiluje tuto naši přináležitost k Bohu, dává nám sílu, abychom žili jako křesťané,“ vysvětlil. Dotaz na volbu papežem komentoval jen krátce: „Necítil jsem nic mimořádného. Necítil jsem strach, ani zvláštní radost. Cítil jsem pokoj a to, že to tak chtěl Bůh“. Jak dále dětem pověděl, pokoj srdce, jaký dává Bůh, je často vnitřní odpovědí pomáhající rozlišit, zda se rozhodujeme správně a zda jdeme dobrou cestou.

Hluboce jímavou chvílí bylo papežovo setkání s malým Manuelem, který mu se slzami v očích pošeptal do ucha svoji otázku. S hlavou přitulenou k jeho rameni pak Františkovi dovolil, aby promluvil nahlas o jeho bolesti. Chlapec nedávno ztratil tatínka. Jak papeži pověděl, nebyl sice věřící, ale přesto nechal své čtyři děti pokřtít. „Byl velmi dobrým tátou,“ řekl Manuel papežovi a zeptal se, zda je tatínek v nebi. František upokojil dětské srdce ujištěním, že Bůh má otcovské srdce a určitě by jeho tátu neopustil. „Neměl dar víry, a přece pokřtil svoje děti. Bůh je na tvého tatínka hrdý. Byl dobrým otcem, a teď je s Bohem. Modli se za něho a často s ním rozmlouvej,“ radil František chlapci.

Papež se setkal také se starými a nemocnými členy farnosti. Místní farář, P. Roberto Cassano je označil za „poklad farnosti“. Zmínil také stále větší osamocenost mnoha farníků, z nichž mnozí jsou v pokročilém věku. „Přinášíme materiální pomoc více než stovce rodin, mimo jiné jim pomáháme platit účty. Jsme ale přesvědčeni, že stejně důležitá je naše přítomnost a obyčejný rozhovor,“ řekl dále kněz. Papež povzbudil nemocné, aby nikdy neztráceli naději a radost. „Každý má své bolesti a rány, ale nesměj nám brát naději, protože nadějí je Ježíš. Každý z nás může činit dobro, například skrze svoji modlitbu,“ řekl papež.

Centrálním bodem papežské návštěvy byla nedělní eucharistie pro farní komunitu v kostele sv. Pavla od Kříže. V homilii pronesené spatra František mluvil o důsledcích Ježíšova Zmrtvýchvstání pro život křesťana. Připomněl, že učedníci „pro samou radost nevěřili“ v Jeho zmrtvýchvstání. „Radost, kterou dává zmrtvýchvstání, byla příliš velká. Často to prožíváme v mnohem menších věcech. Vypytáváme se a ověřujeme si, co se skutečně stalo, dříve než uvěříme a začneme se radovat,“ řekl papež. V návaznosti na liturgická čtení připomněl, že naše srdce hříchem stárne, hřích je zatvrzuje a unavuje. Oproti tomu setkání s Ježíšem, například ve svátosti smíření, naše srdce omlazuje a naplňuje životem. Papež povzbuzoval, abychom se modlili o milost víry, že Ježíš skutečně vstal z mrtvých a žije mezi námi. „Modleme se o milost setkání s Ježíšem ve svátostech, modlitbě, nemocných, potřebných, věznicích, dětech a starých lidech,“ povzbuzoval František. „Prosme o to, aby toto farní společenství dostalo milost být společenstvím plným radosti,“ zakončil papež František svoji homilií.

18.4.2018

Zákaz vstupu do kostelů a náboženské výchovy pro nezletilé

Peking. Zákaz vstupu do kostelů pro mladé lidi do 18 let, zákaz veškerých církví organizovaných aktivit pro děti a nezletilou mládež, včetně letních táborů či vzdělávacích programů – tato opatření směřující k zastavení rychlého růstu křesťanské komunity v Číně nařizuje okružní list čínského Vlasteneckého sdružení a Komise pro náboženské záležitosti.

Směrnice s datem 8. dubna byla prozatím uplatněna ve dvou čínských provinciích: v nejlidnatější Che-nan a v Sin-ťjang, neboli Ujgurské autonomní oblasti, která je nejrozlehlejší čínskou provincií. Panují však obavy, že se vbrzku může rozšířit na celou zemi. Údiv vzbuzuje rovněž skutečnost, že pod zákazem jsou podepsáni dva kněží. Jedním z nich je P. Wang Yuezheng, sekretář Komise pro církevní záležitosti v Che-nan, který je od letošního roku také členem Konference politické konzulty čínského lidu, poradního orgánu Čínské komunistické strany.

Generální audience

18.4.2018

Křest - znamení křesťanské víry - Katecheze papeže Františka ze 18. dubna, Nám. sv. Petra

(Jan 3,5-6)

Pokračujeme v této velikonoční době katechezemi o křtu. Význam křtu jasně vysvítá z jeho *slavení*, ke kterému proto obrátíme svoji pozornost. Když uvažujeme o textech a slovech liturgie, můžeme nahlédnout milost i závazek této svátosti, kterou je třeba objevovat vždy znovu. Připomíná nám to kropení svčnou vodou, které se koná při obnově křestního vyznání na Velikonoční vigílii, popřípadě na začátku nedělní mše.

Událost, ke které dochází ve slavení křtu, totiž probouzí duchovní dynamiku, která proniká veškerý život pokřtěných. Je zahájením procesu, který umožňuje život ve spojení s Kristem v církvi. Návrat

k prameni křesťanského života nás tedy přivádí k lepšímu chápání daru, který jsme obdrželi v den svého křtu, a k obnově závazku odpovídajícímu situaci, ve které se nacházíme dnes. Obnova závazku, lepší chápání tohoto daru, kterým je křest a připomenutí si dnu svého křtu. Minulý týden jsem vám dal za domácí úkol zjistit si den svého křtu... kdo tak neučinil, ať si to zjistí, protože je to den znovu zrození, jsou to druhé narozeniny.

Nejprve je v obřadu přivítání kladena otázka po *jménu* kandidáta, protože jméno indikuje totožnost člověka. Když se představujeme, řekneme nejprve svoje jméno, abychom vyšli z anonymity. Anonym je ten, kdo nemá jméno. Beze jména zůstáváme neznámí a nemáme práva, ani povinnosti. Bůh dává každému jméno, poněvadž nás má rád jednotlivě, v konkrétnosti našich životů. Křest rozdílně *osobní* povolání, abychom žili křesťansky, což se bude rozvíjet celý život. A zahrnuje *osobní* odpověď, nikoli vypůjčenou na způsob „zkopíruj a vlož“. Křesťanský život je totiž utkán z řady povolání a odpovědí. Bůh v průběhu let stále vyslovuje naše jméno a tisícerými způsoby nás povolává, abychom se připodobnili Jeho Synu Ježíši. Jméno je proto důležité! Velmi důležité. Rodiče přemýšlí o jménu, jaké dají svému dítěti, ještě před jeho narozením. Je to součást očekávání dítěte, které bude mít ve svém jménu svoji původní totožnost, včetně křesťanského života spojeného s Bohem.

Stát se křesťanem je zajisté dar, přicházející shůry (srov. Jan 3,3-8). Víru nelze zakoupit, vyžádat však, ano, a dostat ji darem, ano. Pane, dej mi dar víry – to je krásná modlitba. O víru lze prosit, nelze ji koupit. „Křest je tedy především svátostí víry, kterou člověk odpovídá na Kristovo evangelium“ (*Křestní obřady*, Všeobecný úvod, 3). Ke vzbuzení a oživení upřímné víry odpovídající na evangelium slouží *formace katechumenů a příprava rodičů*, jakož i naslouchání Božímu Slovu při samotném slavení křtu.

Dospělí katechumeni projevují osobně to, co touží obdržet darem od církve, a děti jsou představeny svými rodiči a kmotry. Oni mohou v tomto dialogu vyjádřit vůli, aby maličci přijali křest, a církev zase úmysl jej udělit. „Kněz i rodiče to dají najevo tím, že udělají dětem na čelo kříž“ (*Křest malých dětí*, Úvod, č.16). „Znamení kříže na počátku slavnosti vyjadřuje Kristovu pečeť na tom, který mu hodlá náležet, a znamená milost vykoupení, kterou nám Kristus získal svým křížem“ (*KKC*, 1235). Při obřadu znamenáme děti křížem... Chtěl bych se vrátit znovu k tomuto argumentu, o kterém jsem již mluvil. Umějí se naše děti znamenat křížem? Nejednou jsem viděl, že moc ne. Vy tatínkové a maminky, dědečkové a babičky musíte děti učit, jak se pokřizovat, protože je to připomínka toho, k čemu došlo ve křtu. Naučíme-li děti se pokřizovat, budou to umět potom jako dospělí.

Kříž je rozpoznávacím znamením, které ukazuje, kdo jsme. Naše řeč, myšlení, pohled i jednání se nachází pod znamením kříže, tedy pod znamením Ježíšovy lásky projevené až do konce. Děti jsou znamenány na čele. Katechumeni jsou znamenáni také na tělesných smyslech spolu s těmito slovy: „Přijměte znamení kříže na uši, abyste naslouchali Pánovu hlasu“, „na oči, abyste spatřili zář Boží tváře“, „na ústa, abyste odpovídali Božímu slovu“, „na hrud', aby Kristus vírou přebýval ve vašich srdcích“ a „na ramena, abyste nesli sladké Kristovo jho“ (*Uvedení do křesťanského života*, č.85). Křesťany se stáváme do té míry, v jaké se do nás vtiskne kříž jakožto „velikonoční“ znamení (srov. Zj 14,1; 22,4), a zviditelní se také navenek křesťanský postoj k životu. Pokřizovat se po probuzení, před jídlem, v nebezpečí, na obranu před zlem a před spaním znamená říci sobě i druhým, komu patříme a kým chceme být. A jako to činíme při vstupu do kostela, můžeme tak činit i doma, kde můžeme mít vhodnou nádobku se svěcenou vodou, takže vždycky, když se vracíme nebo odcházíme, pokřizujeme se touto vodou a připomeneme si tak, že *jsme pokřtění*. A opakují, nezapomeňte učit děti správně se znamenat křížem.

Přeložil Milan Glaser

Papež: Není možné evangelizovat teroreticky, nýbrž »od těla k tělu«

Vatikán. „Všichni křesťané mají povinnost i poslání šířit evangelium, tedy naslouchat Duchu svatému, sbližovat se s lidmi a vycházet přitom nikoli z teorií, nýbrž z konkrétně daných situací“ – kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Komentoval první liturgické čtení ze Skutků apoštolů (8,26-40), které podává, jak anděl Páně pobídl Filipa, aby oslovil etiopského komořího královny-kandaky, jenž si cestou na svém voze četl proroka
Str. 7

Izaiáš. Filip mu hlásal »radostnou zvěst o Ježíšovi a vycházel přitom od onoho místa z Písma«, které si Etiopan četl.

Papež nejprve vysvětlil, jak pronásledování křesťanů, jež vypuklo v Jeruzalémě po Štěpánově ukamenování, přimělo učedníky vydat se do Galileje a Samařska.

„Jako vítr, který zanáší a zasévá semena rostlin, tak tomu bylo také tady: [učedníci] roznesli setbu Božího Slova. S trochou nadsázky můžeme říci, že se tak zrodila »propaganda fide« [vatikánský úřad pro evangelizaci – pozn. překl.]. Poryv pronásledování přiměl učedníky evangelizovat. A dnešní pasáž ze Skutků apoštolů je překrásná. Je to opravdový traktát o evangelizaci. Tak evangelizuje Pán. Tak zvěstuje Pán. Tak si Pán přeje, abychom evangelizovali my.“

Petrův nástupce pak zdůraznil působení Ducha, jenž „přivádí Filipa i nás“, abychom šířili evangelium. Děje se tak ve třech etapách, které lze shrnout slovy vyskytujícími se ve zmíněné pasáži ze Skutků apoštolů: »vstát« (v.26), »připojit se« (v.29) a »vycházet z danosti« (v.35).

„Evangelizace není nějaký dobře připravený náborový plán: »Pojďme tam a tam, a získejme tam stoupence«. Nikoli! Duch je Tím, kdo říká, kam máš jít a přinášet Boží Slovo, Ježíšovo jméno. A začíná pobídkou »vstaň a jdi« tam a tam. Neexistuje evangelizace uskutečňovaná z pohovky. »Vstaň a jdi«, stále jdi. Bud' v pohybu a jdi tam, kde máš to Slovo říci.“

„Spousta mužů a žen opustila svoji vlast a rodinu, aby šli do vzdálených zemí“ – zdůraznil dále papež František. „Často nebyli fyzicky připraveni, nebyli očkováni proti nemocem, umírali mladí nebo byli umučeni. Byli to »mučedníci evangelizace«,“ citoval papež slova jistého kardinála. Vysvětlil pak, že „evangelizace nepotřebuje nějaké »vademecum“. Je však zapotřebí umět se přiblížit, sledovat, co se děje, a vycházet z daností, nikoli z nějaké teorie. Právě tak, jak to vidíme na setkání apoštola Filipa s etiopským hodnostářem.

„Nelze evangelizovat teoreticky. Evangelizace se uskutečňuje tak trochu od těla k tělu, osobně. Vychází z dané situace, nikoli teorie. Zvěstuje Ježíše Krista, a Duch dodává odvahu ke křtu. Jdi dál a dál, dokud neucítíš, že Jeho dílo dosáhlo cíle. Takto probíhá evangelizace. Tato tři slova jsou pro nás křesťany klíčová. Máme evangelizovat svým životem, svým příkladem a také svými slovy. »Vstát a jít«, »připojit se« a »vycházet přitom z onoho místa«, konkrétní situace. Je to metoda jednoduchá, ale Ježíšova. Ježíš vždycky takto evangelizoval. Byl stále na cestě, putoval, byl nablízku lidem a vždycky vycházel z konkrétních situací, z daností. Evangelizovat je možné pouze těmito třemi postoji, avšak silou Ducha. Bez Ducha nejsou k ničemu ani zmíněné tři postoje. Duch nás nutí vstát, připojit se a vycházet ze situace.“

Kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

19.4.2018

Svatý otec k benediktinským opatům: Vaše kláštery jsou duchovní oázy

Vatikán. Svátý otec dnes přijal členy Benediktinské konfederace. Tato organizace vznikla roku 1893 z iniciativy papeže Lva XIII. Nemá však centralizující charakter, jde o svazek benediktinských kongregací, což je sdružení jednotlivých klášterů určitého území. Čtyři české benediktinské kláštery (Praha-Břevnov, Praha-Emauzy, Rajhrad a Broumov) patří do Slovanské benediktinské kongregace sv. Vojtěcha. Účelem Benediktinské konfederace je komunikace a spolupráce mezi jednotlivými kláštery a kongregacemi v celosvětovém měřítku a v jejím čele stojí opat, titulovaný „opat primas“, který sídlí v klášteře u Svatého Anselma v Římě.

Papež František dnes v Klementinském sále Apoštolského paláce přijal čtyři stovky opatů této celosvětové Benediktinské konfederace u příležitosti 125. výročí jejího založení. Připomněl slova, která sv. Benedikt klade na srdce mnichům: „naprosto ničemu ať nedávají přednost před Kristem“ (72).

„Vaše láska k liturgii, jakožto zásadní službě Boží v mnišském životě, je podstatná především pro vás samotné. Umožňuje vám přebývat v živé Pánově přítomnosti a je cenná pro celou církev, která během staletí čerpala z tohoto pramene živé vody, uschopňující k osobnímu i komunitnímu životu v setkání se Vzkříšeným Pánem.“

„Pokud byl svatý Benedikt – řečeno slovy sv. Řehoře Velikého - „zářivou hvězdou“ v době poznamenané hlubokou krizí hodnot a institucí - pokračoval papež - bylo tomu tak proto, že dovedl rozlišovat mezi podstatným a druhotným v duchovním životě a kladl Pána do středu.“

„Kéž také vy, jeho synové v této naší době, dovedete rozlišovat, abyste rozpoznali to, co přichází od Ducha svatého a to, co přichází z ducha tohoto světa či ďáblova ducha. Rozlišování »vyžaduje nejenom schopnost úsudku a zdravý rozum. Je to také dar, o který je třeba prosit« Ducha svatého, protože »bez moudrosti rozlišování nemůžeme činit nic, bez moudrosti rozlišování se můžeme snadno stát loutkami, jež jsou ovládnuty chvilkovými tendencemi« (Gaudete et exsultate, 166-167).“

Citoval papež z nové apoštolské exhortace o povolání ke svatosti v současném světě.

„V této době – dodal – kdy jsou lidé tak zaneprázdněni, že nemají dostatek času, aby naslouchali Božímu hlasu, jsou vaše kláštery a konventy oázami, ve kterých muži a ženy každého věku, původu, kultury a náboženského vyznání mohou nalézt krásu ztišení, znovu objevit sebe sama v harmonii se stvořením a umožnit Bohu, aby dal jejich životu opět správný řád.“

20.4.2018

Papež ve městě Molfetta: Po mši už se nežije pro sebe, nýbrž pro druhé

Molfetta. Dnes ráno se papež František vydal na pastorační cestu do města Molfetta, vzdáleného čtyři sta kilometrů jihovýchodně od Říma. Toto šedesátitisícové město na břehu Jaderského moře je sídlem diecéze, jejíž bývalý biskup Tonino Bello (1935-1993) je v Itálii velmi známou osobností. Právě na tohoto mimořádného pastýře, jehož beatifikační proces probíhá, chtěl Petrův nástupce upozornit svojí dnešní půldenní návštěvou, která měla dvě části.

Nejprve se papež vydal do rodiště zmíněného biskupa, obce Alessano, kde se zastavil u jeho hrobu a pronesl promluvu k jeho rodákům. Potom následovala mše svatá, kterou sloužil ve městě Molfetta za účasti asi 40 tisíc lidí. Ve své homilii papež František rozjímal na základě dnešních liturgických čtení o Chlebu a Slovu a mimo jiné řekl:

„Ježíš v evangeliu říká: „ten, kdo jí, mne, bude žít ze mne“ (v.57). Je to jako říci: kdo se sytí eucharistií, osvojuje si samo smýšlení Páně. On je Chlebem lámaným pro nás, a kdo jej dostává, stává se lámaným chlebem, není kvašen pýchou, nýbrž dává se druhým, přestává žít pro sebe, kvůli svému úspěchu, kvůli tomu něco mít nebo se někým stát, nýbrž žije kvůli Ježíši a jako Ježíš, a to znamená pro druhé. Žít pro je rozpoznávající znamení toho, kdo jí tento Chléb, je „výrobní značkou“ křesťana. Bylo by hezké, kdyby v této diecézi dona Tonina byla před každým kostelem tabule s nápisem: „Po mši už se nežije pro sebe, nýbrž pro druhé“. Don Tonino tak žil. Byl mezi vámi biskupem-služebníkem, pastýřem, jenž byl z lidu a před svatostánkem se učil, jak se lidem dávat za pokrm. Snil o církvi hladovějící po Ježíši a netolerující žádné zesvětštění, o církvi, která „umí rozpoznat Kristovo tělo v nepohodlných svatostánkách bídy, utrpení a samoty“ (Sono credibili le nostre eucaristie?, Articoli, corrispondenze, lettere, 2003, 236). Eucharistie totiž „nesnáší sezení“, a nevstane-li se od stolu, zůstává „nedokončenou svátostí“ (Servi nella chiesa per il mondo, ivi, 103-104). Můžeme se zeptat: uskutečňuje se tato svátost ve mně? A konkrétněji: líbí se mi být jen obsloužen Pánem u stolu anebo vstávám, abych sloužil jako Pán? Rozdávám v životě to, co ve mši přijímám? A jako církev se můžeme ptát: stali jsme se po tolika svatých přijímáních společenstvím?“